

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

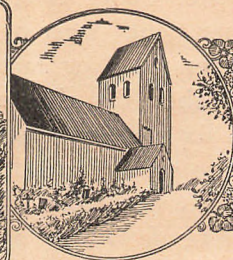
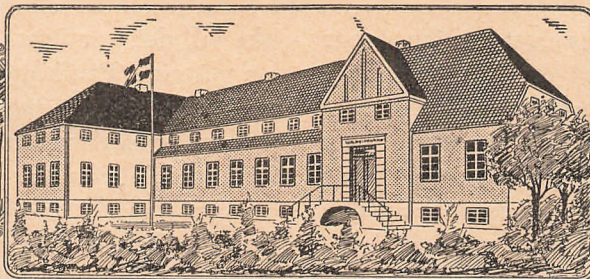
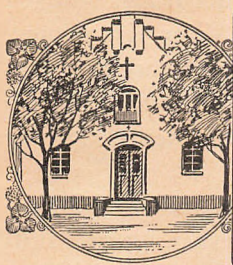
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Septbr. 1951

„Bed og arbejd.“

43. årgang nr. 9

DEN RIGE HVERDAG

Hvad solskin er for det sorte muld er sand oplysning for muldets frænde, langt mere værd end det røde guld, det er sin Gud og sig selv at kende.

Enhver af os ved, hvad solskinnet har betydet for den afgrøde, der nu snart er i hus. På alle danske ungdomsskoler og højskoler sidder der hvert år tusinder af unge, og vi må håbe, at den oplysning, der gives disse unge, må være sand oplysning, som kan få samme betydning for deres liv — for deres sjæle — som solskinnet for det sorte muld, og derigennem bevirke, at hverdagen bliver rigere og langt mere skøn at opleve.

Der må gives sand oplysning om menneskelivets mange skiftende sider for der-

igennem at opnaa, at mange, mange flere må føle glæden ved at være til.

Et menneskeliv kan aldrig henleves i idel lykke, men snart er vi oppe, snart maa vi dale, men gennem den sande oplysning skulle vi gerne nå dertil, at vi med Terje Vigen kan sige: »Kanhænde det var bedst, at det gik, som det gik — og så får du ha' tak da, Gud«.

Det er rigdom at kunne overvinde sig selv, at kunne sige til Gud: »Ja, Herre, det, du gør, er rigtigt, og så må jeg bøje mig ind under det«. — Men Grundtvig følger til:

Langt mere værd end det røde guld
det er sin Gud og sig selv at kende!

Stævne i Nykøbing Mors

søndag den 14. oktober kl. 15 på KFUM og K

Kom så alle fra Mors, Thy og Salling. Vi begynder med fælles kaffebord, og vi regner med at slutte kl. 17,30. Medbring De unges sangbog, og så vidt muligt også en vordende elev.

Det røde guld træller vi for hver dag, det er kun få af os, der kan sige sig fri derfor, og ofte dækker vi os ind under dette: Penge er et nødvendigt onde. Ja, men penge tager os meget let, for penge giver magt, og magt er så langt fra ydmyghed. Det rigeste menneskeliv er ikke et liv med magt og ære, men et liv levet i tro og ydmyghed, og derfor er det røde gulds værdi for intet at regne mod det, *at kende Gud – og at kende sig selv!*

Vi har sikkert alle været stillet overfor Guds kald, og nogle har sagt ja, andre har bedt om udsættelse; men det er en alvorlig ting at sige »i morgen«, når Gud siger »i dag«. Og skal vore hverdage, vort liv, virkelig blive rige dage, må de leves i Guds skole. – Et gammelt ord siger: »Den, som virkelig vil mestre livet, må leve livet med Mesteren«. Vi må ind under Guds vilje. Vil man gerne føle glæde og rigdom i livet, helt ud føle, hvad det er »at være«, så må man altid være i hel overensstemmelse med det dybeste i sig selv, og dermed altid følge den indre stemme, samvittigheden og hjertet, og ikke lade det tillærte tage magten fra os.

I vor morgenvagt kan vi ikke godt undvære bønnen: *Ske din vilje*. Vi synger så ofte: »Al min vé, den gør min egen vilje«. Altså må vi bede om, at Guds vilje må råde, og vi må lære at bøje os ind under den. Og efter dagens strid og møje, og forhåbentlig også glæde, ville det være gavnligt, om vi brugte mere tid til at samle vort sind, ikke bare til en kort andagtsstund, når vi er trætte og lige klar til at gå til hvile, men sætte os stille ned og gennemtænke dagen: Hvad har jeg for sømt? Og hvad har jeg forbrudt? Intet menneske kan undgå at fejle, men vi kan indrømme vore fejl og bede om tilgivelse,

så vor aftenbøn må blive: »Forlad os vor skyld«. Selv Paulus fejlede, vi kender så godt hans ord: »Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg«. Vi er vist mange, der må gøre Pauli ord til vore, som må ned på knæ og i ydmyghed bede om tilgivelse, og så derigennem hente kraft og rigdom til hverdagen.

I vore dage er døgnet inddelt i 3 skifter for en hel del mennesker, og de 3 skifter afviger kun lidt i størrelse fra hinanden, nemlig 8 timers arbejdsdag, 8 timer til spisepauser og frihed og 8 timer til søvn. For mange mennesker er de første 8 timer desværre blevet et nødvendigt onde for at erhverve sig »det røde guld«, men meget sjældent for at vinde arbejdsglæden. Vi, der er givet en hverdag i naturen blandt planter, dyr og mennesker, er så rige, at vi må skamme os, om vi er utilfredse og glemmer at takke Gud derfor. Hvor langt mere rig er ikke gerningen for os end for dem, der må stå bag en maskine eller fylde krydderier i små poser osv. – Og så kan det endda falde os ind at pukke på dem, at misunde dem den lidt længere samlede fritid. Men der er kommet en rastløshed over os alle – blive færdige, komme af sted, så til det ene, så til det andet. Selv blandt ægteparrene finder vi denne rastløshed. Det virker så velgørende at træffe mennesker, for hvem hjemmet og familielivet har større værdi, end altid at være »på farten«.

I vor splittede tid må vi, der bekender os som kristne, gå foran og vise hjemmets store betydning. – »Dagen har han skabt til død, skumringen til hvile«, synger vi, og hvilen bliver størst i et godt hjem, hvor den rette ånd er til stede. Det kendte Jesus også til, »– – mod Betha-

nia han vendte trætte fod ved aftenstid. Hjerter tro og øjne milde fandt han i det kære hjem«.

En lille kort andagt og et par sange eller salmer sunget i hjemmet har ofte større virkning på de unge, end selv den fineste prædiken eller tale. — En respekteret husbonds eller madmors ord har vægt!

Vi trænger alle, yngre såvel som ældre, til at få lov til at yde, yde i al vor skrøbelighed, fremfor at nyde og kræve. I tjenesten vinder vi rigdomme! Trænger vi ikke til at gøre gerningen og hverdagen til det centrale, og sætte fritid og fornøjelser på andenpladsen?

Trænger vi ikke til at takke mere for den rige hverdag, hvor jeg så ofte falder, så ofte fejler, men hvor jeg også, hver gang jeg i fald beder Gud om hjælp og tilgivelse, mærker hans rige nåde.

Lad ingen dag da smuldre hen,
den kommer aldrig mer igen.
Byg borg af hverdagsstene.

Henny Olsen.

Skive Folkeblad, d. 27. Juli 1950.

De gode gamle dage...

Af lærer A. C. Nielsen, Vinderup.

Digteren Johannes Ewald, der bl. a. har skrevet: »Kong Kristian stod ved højen mast« — var meget forelsket i den skønne jomfru Arendse Hulegaard. Hun giftede sig med hørkræmmer Rasmus Riber, det var mere sikkert i økonomisk henseende. Et kendt billede af Wilhelm Marstrand viser os hende på besøg hos den syge digter i hans fattige kammer, med tåreblanke øjne siger hun til ham: »De forrige tider er forsvundne, Ewald.«

Ja, de gode gamle dage er forsvundne,

de kommer ikke mere tilbage. Tiden kan ikke holdes fast. Ingen Josva kan få sol og måne til at stå stille. »Klokken slår, tiden går.«

Vi snakker så tit om de gode, gamle dage. Vel, de havde deres særlige goder, som vor tid mangler, men så havde de rigtignok også deres store skavanker, som vor tid ikke har. Justitsråd Knap i H. C. Andersens »Lykkens Kalosker« gjorde jo den erfaring, at kong Hanses tid, som han anså »for den dejligste og den allerlykkeligste,« ikke var så rar at leve i. Det endte med, at han »priste af hjertet den lykkelige virkelighed, vor tid, der med alle sine mangler dog var så langt bedre end den, han nylig havde været i, og se, det var fornuftigt af justitsråden.«

Det er vel også navnlig de gamle, der priser de gode, gamle dage, der i deres erindring ligger i et strålehav. Skavankerne, ubehagelighederne, der var, er skjult i fortids tåger, mens nutidens dito træder klart frem. Omvendt har det sig ofte med goderne.

Vi lytter et øjeblik til fortidens klokker, de ringer, de spørger: »Husker du?«

Husker du den lave dør, den todelte dør med det klodsede, smedede lukkeværk. Den store mand måtte bøje hovedet, når han gik ind, det hændte, han glemte det, og fik en bule i panden.

Husker du lergulvet, der blev fejlet med revlingekosten, så støvet stod i en tåge op under det lave bjælkeloft, og så dalede det lige så nydeligt ned i mælkefadene, der stod på hylderne oppe under loftet, og det var bl. a. årsag til, at bønderne, før andelsmejerierne kom frem (det første blev oprettet i Hjedding ved Ølgod i 1882), fik en meget lille pris for deres smør. Vinduerne kunne ikke lukkes op,

så det, der ved fejekostens aktion var hvirvlet op, måtte ned igen, og det var kun det allergroveste, der blev bragt ud i askehullet ved ovnen eller smidt ud i møddingen.

Husker du det lange bord med bænkene langs de to sider og stivere på kryds og tværs underne, og der under bordet havde grovbrødet sin plads, hvis det da ikke lå i bænkekrogen eller på klokkehuset. Der var også en lille hylde under pladsen til tobakskassen.

Husker du alkovesengen? Jeppe Aakjær gik herude langs Karup å og lyttede til alle naturens særlige lyde, til siveneshvisken, til vindens sus i bølgende modnende korn, til lyngens pludren, åens og bakkens nyn, hjejls klagende sang og lærkens triller, og han gjorde det om til sang altsammen. Han lagde sig og lytted', til det nynnede' i hans blod. — Han har fortalt om sin bedstefars alkoveseng, først halmen, som mus og rotter skar til hakkelse, så lyngtørv, råddent træ og jord. Snoge og ildere holdt til under den gamles ryg og ende. Hans skrå lå på sengekanten. På indermuren var opsat en måtte, og mod den sendte bedstefar den ene stråle skråtobaks-spyt efter den anden, og det strittede ned i Jappes øjne, for han sov nemlig ved indervæggen. Uha!

Husker du spytebakken? Da folk, der anskaffede sig en sådan, blev anset for at være fine på det, ligeledes den husmoder, der forlangte, at mand og karle skulle sætte deres træsko, der var blevet overbegjort med skidt i stald og mødding, ude i bryggerset. Nej, den ene mørke plet ved

siden af den anden på gulvet, markerede, hvor mandfolkene spyttede, og det gjorde de eftertrykkeligt, de lagde mundkræfterne i, når klatten skulde ud.

Husker du lærebogen og de uendelig lange salmevers? Mor sad ved rokken og spandt, mens hun hørte ungerne, og de lavede et farligt spektakel og havde ikke deres »ved det«, når de skulle høres, men kunne de ikke deres sager, så var der ikke andet for end at lade riset danse hen over deres rygstykker, og børnene kunne lige så godt tage kløene derhjemme, for i skolen og ved præsten gik det ofte til på samme vis. Det var med at få de lange petitstykker, absolut uforståelige for en barnehjerne, remset op i en fart, for ellers gik det galt.

Husker du brændevinsdunken og det, der var i dens følge: fattigdom, skænderi, svineri, nød og elendighed? Husker du karlekamre, aftægtsstuer, tuberkulosens hærgen og meget meget mere.

Jo, jeg ved godt, det er bare nogle af skavankerne, de indendørs, jeg har belyst. Jeg ved godt, at de gode gamle dage også havde deres gode ting, men dem behøver jeg vist ikke at pege på, for dem skal ældre folk vist nok huske.

»De forrige tider er forsvundne, Ewald,« sagde Arendse. De kommer ikke mere tilbage. Vi kommer til samme resultat som justitsråd Knap, at vor egen tid med alle dens mangler, med dens dirrende uro og dens dirrende nerver, med dens teknik og dens fart, med alle dens mangler, dog er bedre end den tid, der gik.

I 1904 faldt det sidste af Jeppe Aakjærs

Det er i år meget let at få en god amtsu

barndomshjem, da blev stuehuset fornyet, udhusene var blevet ombygget i 1880erne. Han skrev:

»Hvor er nu henne den gamle gård,
dens svalereder bag møre lægter.
Det gamle falder, det ny består,
er lov for skiftende slægter.«

Hjemme fra skolen

Alt herhjemme har gået sin rolige og glade gang; men min tilværelse har været ret urolig.

Søndag d. 19. august var jeg til kreds- møde i min hjemby Hobro. Det var en stor oplevelse for mig at se ca. 200 unge i missionshuset; for egnen hører til de åndelig talt fattige. Det var også en op- levelse at træffe en af mine gamle elever fra Rønde højskole som kredsformand.

Søndag den 26. var jeg til et lignende møde i Skive, hvor der, som man kunne vente, var mødt en noget større flok end i Hobro. Vi havde, synes jeg, en meget festlig søndag, og efter aftengudstjenesten var elever fra Indre Missions ungdoms- skoler indbudt til kaffe på KFUM. I kan tro, der var fuldt hus af prægtige unge. Jeg foreslog, at eleverne fra de andre sko- ler kaldte mig »Onkel«, så kunne vore egne sige »Fatter«, og så var familiefor- holdene ordnet på passende måde. For vi er jo i familie, og det burde vi vist be- tænke lidt mere.

Inden for vore kredse burde vi først og fremmest være enige om at gøre et ihær- digt arbejde for at få alle vore skoler fyldte. Man burde anbefale vore skoler i almin-

delighed, og så burde man vel også lægge et lille ord ind for den skole, der blev »vores skole«.

Så har jeg også været i Fly, Hanning og Rønbjerg. Skønt var det alle steder, og takket være min lille bil, har jeg kunnet ordnet det meste med en aftentur.

I søndags, den 9. ds., havde vi så vort stævne i Viborg på KFUK, og der var fuldt hus både i salen og dagligstuen. — Nå, vi var også 35 fra skolen, og vi be- nyttede lejligheden til at se domkirken, Borgvold og Mønsted kalkværk. 70 alen under jordens overflade ligger her et net- værk af gange med en samlet længde på 15 km. Her er skinner til tipvognene og heldigvis — elektrisk lys, og herfra hen- tes kalk (eller kridt), der har så stor be- tydning for byggeriet og for jordens frugt- barhed.

En dag, da vi havde rigtigt fint og varmt vejr, var vi på Venø. Vi så den lille, bittte kirke, og vi sang en salme derinde. Vi så mindesmærket for den heltmodige læ- rerinde, der var gået i døden for sine børn. Tiden blev iøvrigt brugt til badning, spisning og leg. Hjemad sejlede vi en tur hen under Oddesundbroen, og vi havde fornøjelsen at se broklappen gå op for os to gange. — Når vi nu har været på svampejagt i Klosterhedens plantage, er vi vist også færdige med sommerens ud- flugter.

Det er dejligt at komme ud; men de koster, og eleverne har næsten altid småt med penge. Det er en stor fornøjelse at arrangere ture, der er så billige, at alle kommer med, og det har været muligt i

nderstøttelse. - Sig det til en kammerat!

år, bl. a. fordi vi har mødt så megen venlighed. I Viborg var der således 2 gamle elever, der betalte kaffen for os alle fra Nisum.

Tak skal I have begge to!

En aften havde vi her på skolen besøg af pastor Høgsgård, fhv. kinamissionær, som fortalte os om arbejdet i Kina. Vi var ekstra glade for at høre pastor Høgsgaard, som vi erindrede tydeligt fra en hyggelig aften i Bjolderup kirke, da vi var på den store udflugt.

Endnu har vi ikke lærerspørgsmålet helt klaret til vinter; men ellers er vi ved at have staben fuldtallig. Lindy Pedersen (50/51) fortsætter som havemand og fyrbøder. Jørgen Ljørring fra samme årgang er antaget til at passe vort landbrug. Af pigerne skal vi af med Karen Byskov Hansen og Ingrid No, der begge er her fra sognet. Marie Bach (50) rejser hjem til Demstrup, men søsteren Ragnhild Bach (50) bliver. Vi skal således have 3 nye piger. Johanne Gregersen og Nora Amby, begge elever på skolen i sommer, og som kokkepige Anna Nørgaard, Rønbjerg, der var elev på efterskolen 1943.

Værst er det, at vi har langt igen til vinterskolen er fuld. Vi har fået 50 forespørgsler, og deraf kan vi vente ca. 30 indmeldelser, vil jeg mene. Men vi ønsker og beder om flere forespørgsler og flere indmeldelser.

— Ved samme tid i fjor havde vi lidt flere forespørgsler, og det blev til 50 elever, men for to år siden var stillingen væsentlig ringere end i år, og da fik vi 48 elever. Altså: Alt afhænger af de kommende uger.

Til sommerskolen 52 er der forlængst begyndt at komme forespørgsler.

Vi har fået kornet i hus eller stak, og

vi er begyndt at tage kartofler op. De er store og pæne; men vi har kun kartofler i en halv td. land, så vi skal også købe nogle. Vor gode ko har skikket sig godt og er kommen med en kviekalv. I haven har vi haft så mange dejlige blomster, og eleverne har spist af hjertens lyst.

Mest solgt — mindst læst

Sådan er der blevet sagt om bibelen. Er det en ondskabsfuldhed eller et bedrøvet suk? — Vi må i hvert fald tage det i hele sin alvor, tage det som en tilskyndelse til at bruge bøgernes bog med større trofasthed og flid.

Bibelen er den mest solgte bog. Årligt sælges der ud over jorden mange millioner bibler eller bibeldele. Det er så afgjort rekord. Men hvis den anden del af overskriften er sand, så er der jo ikke meget ved rekorden. Vi skal ikke fordybe os mere i triste tanker, men i stedet vende os til nogle små træk, som vil tilskynde os til flittigere bibellæsning.

I 1804 stiftedes »Det britiske Bibelselskab«. En af de præster, der her tog fat, var blevet tilskyndet ved følgende oplevelse: I hans hjemegn havde der været en betydelig vækkelse, og der var blevet solgt flere tusinde bibler og ny testamenter. Netop som præsten havde udleveret det sidste eksemplar, fik han besøg af den 16-årige pige Mary Jones. Denne unge pige var grebet af længsel efter at læse bibelen; i lange tider gik hun ofte 3-4 km til nogle slægtninge for at læse i deres bibel. Men da hun læste om den nye bibelforsyning, ville hun nu selv købe. Hun gik så til fods 50 km til denne præst for at erhverve sig en sådan skat. Tænk på det, alle I unge, der blot behøver at

række hånden ud efter den pæne bibel, I har fået foræret. Gennem længere tid 3—4 km, og så 50 km til fods!!

Præsten havde lige solgt den sidste; men nu tog han sin egen bibel og forærede den til Mary Jones. Og så drog han til London for at få stiftet et bibelselskab.

John Mott fortæller i en af sine bøger: »Jeg har engang haft lejlighed til at se dronningens pragtfulde samling af gaver i hendes værelser på Windsor Castle. Blandt dem var der ingen, som gjorde et så dybt indtryk på mig som general Gordons gamle bibel, der var bleven bragt hjem fra Sudan. Mange af siderne var så slidte, at trykket næsten var udvisket«.

I slutningen af Johannes evangeliet står der: »Og dette er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have livet i hans navn«.

H. L. R.

HØJSKOLEPOST

Vandremappernes besøg

- »Limfjordsminder« 47/48. Den 24/8.
- »Forglemmigej« 1933. Den 25/8.
- »Mindekæden« 1943. Den 10/9.
- »Vintergækken« 27/28. Den 10/9.

Vore møder

- 26. september. Sjorslev. L. R.
- 3. og 4. oktober. Vejerslev og Sejerslev. L. R.
- 8. oktober. Thorning. L. R. og A. Kr.
- 10. — Heltborg. A. Kr.
- 12. — Lihme. A. Kr.
- 17. — Ydby. A. Kr.
- 18. — Aasted—Durup. A. Kr.
- 22. — Ruds Vedby. L. R.
- 22. — Farup ved Ribe. A. Kr.
- 23. — Rude. L. R.
- 23. — Bramminge. A. Kr.
- 24. — Give. L. R.
- 24. — Vejle. A. Kr.

Bogen over alle bøger

Bogen over alle bøger
er den gamle bibelbog,
og for den, som visdom søger,
er den lukket ej med krog.

Fyldt med visdom er dens blade,
Gud har selv dem givet liv,
og den har gjort sjæle glade,
ung og gammel, mand og viv.

Når i bibelen vi gransker,
ser vi som ind i et spejl,
der vort liv os ej forvansker,
viser os vor synd og fejl.

Og den rette livets lære,
finder vi i bibelen,
den, hvorledes vi skal være
for at nå til himmelen.

Kun til den, den stille taler,
som har mærket Herrens ånd,
den vor frelser kraftig maler
for hver sjæl i syndens bånd.

Ud af bogens blade ånder
Gud sin kærlighed til os;
og mens mennesket sig vander,
byder bål og brand den trods.

Ingen bog som den i verden
blev så megen ære budt,
og hvor Satan har sin færden,
blev som den med had forskudt.

Stridens bog til alle tider
midt i menneskenes lejr
ud til alle jordens sider
går nu frem med Herrens sejr.

Reinholdt Nielsen.

Kolding højskolekreds

Lørdag d. 20. oktober kl. 20 taler lærer L. Christensen, Tommerup, om: »Glæder i arbejdet.« Mødet holdes på KFUM.

Enhver er velkommen.

Til 5 måneders kursus

på folkehøjskole kan efter forældrenes økonomiske stilling opnås en understøttelse i vinteren 51/52 på

685 kr.
590 „
490 „
390 „
295 „
195 „

Amtsunderstøttelse bør søges snarest. Man henvender sig til sognerådsformanden, der har skemaer til dette formål. En stor løn og en opsparat kapital vil ikke være nogen hindring.

Var der ikke en ung mand, du skulle opfordre til at søge. Han skal være fyldt 18 år inden 1. april 1952.

Samlet i Metha og Johs. Poulsens hjem en søndag eftermiddag, hvor vi har ladet tankerne gå til vor kære skole og drøftet Minderne fra den skønne og uforglemmelige Tid, sender vi alle kendte vor kærligste hilsen.

Minna Poulsen (f. Mernild), 45.

Stinne Nielsen (f. Møller), 43.

Betty Søndergaard, 49.

Metha Poulsen (f. Nielsen), 49.

Johs. Poulsen, 47/48.

Miraklernes tid

er ikke forbi. Ved et møde traf jeg en »god gammel ven«, og han sagde, at han ville give mig en lille gave med til højskolen, og derefter begyndte han at åbne tegnebogen. Jeg var optimist og tænkte: Det bliver hverken en femmer eller en tier; men mon ikke det skulle blive en halvtredser for en hundredelap er for meget at håbe. Så blev det alligevel en femmer; men der var 2 nul'er bag! I kan tro, jeg blev glad, ja — ligefrem lykkelig. Skolen har brug for penge, men endnu mere for venner, og her var begge dele.

På skolens og egne vegne vil jeg herved bringe en hjertelig tak til vor gode gamle ven og hans kone.

A. Kr.

En rødbrun De unges Sangbog

med blødt bind og guldsnit, glemt ved Stævnet i Viborg, kan fås ved henvendelse til skolen.

Til

forstanderne for de danske folkehøjskoler

På grund af forskellige omstændigheder har ikke alle de, som var indstillet til at modtage højskolestipendier til Sverige, kunnet benytte sig af tilbudet. Derfor er der nogle stipendier ledige, som kan søges på sædvanlig vis og snarest belejligt.

Hvis De kender nogle, som kunne ønske at komme i betragtning, bedes De gøre de pågældende opmærksom derpå.

Oplysninger fås iøvrigt på »Norden«s kontor, Malmøgade 3, København Ø.

Med venlig hilsen

Frantz Wendt

foreningens direktør

— — —

Ovenstående har jeg modtaget med stor interesse, og jeg hører gerne fra en af vore tidligere elever; men måske er det så meget på høje tid, at det er bedst at skrive direkte til foreningen »Norden«.

A. Kr.

Adresseforandringer

Sommerskole:

1950 Frk. Martha Munk Poulsen, »Saron«, Stensbjerg pr. Snedsted, Thy — frk. M. M. P., »Mariaforbundet«, Kastaniavej 2, København V.

Frk. Esther K. Bräuner, Bøgild pr. Kjellerup — fru E. Eskildsen, Thorning Østergård pr. Kjellerup.

1946 Frk. Thea Jensen, Lånnum, Stoholm, J. — fru Thea Hedegaard, »Overgård«, Stoholm, J.

1941 Fru bager Jørgensen, Jellingvej 19, Vejle — fru J., Vesterbrogade 36, Kolding.

1939 Sygepl. frk. Elly Thisted, Sygehuset, Nykøbing Mors — sygepl. frk. E. Th., Fredsø pr. Vils, Mors.

Vinterskole:

49/50 Hr. Jens Nielsen, V. Hunderup, Ejerslev pr. Nykøbing M. — hr. J. N., Kokborg, Sevel pr. Vinderup.

Hr. Werner D. Thomsen, Nr. Nissum sem. — hr. W. D. Th., Seminarieret, Haslev.

1943 Hr. Jens Børge F. Nielsen, Ørum, Sdl. — hr. J. B. F. N., adr. Otto Nielsen, Skovly pr. Hammerum.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.

Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER